

SAMI MEZI VÁ EMI - JAK Z TOHO?

ÁĚtrtek, 13 bÁ™ezen 2008

Tenhle smutný dopis má i smutný osud - dostala jsem ho a vzápĚti se mi ztratil. Já nevím, jestli to nĚkdo znáte, ale mĚj poÁĚtaÁ• je Á•ivá bytost, velice svĚrázná, sebevĚdomá, které je nutno se koÁ™it a omlouvat jí veškeré úlety. KdyÁ¾ má náladu, je to pracant. KdyÁ¾ ne, musím poÁ•kat - Jinak... Ok, to byly mé trapné výmluvy, nyní k meritu vĚci - k problému dvou nešÁ•astných a dá se Á™íci opuštĚných lidí...

Milá Danielo, bylo mi nedávno 34 let, jsem pĚt let vdaná a mám malou holĚiÁ•ku, se kterou jsem doma. V podstatĚ je mé manÁ•elství druhým vĚným vztahem. Pocházím z malého mĚsta a s rodinou se nyní moc nestýkám. Víš, byli jsme jako rodina hodnĚ izolováni, vlastnĚ jsme Á•ili "za zdĚ", rodiÁ•e nemĚli témĚÁ™ Á•ádné pĚátelĚ. Jsem jedináÁ•ek, ale nevzpomínám zrovna nadšenĚ. Výchova byla pĚísná, formální, o citech a pocitech se rozhodnĚ nemluvilo. RodiÁ•e od maliÁ•ká lpĚli pouze na tom, jak vĚci vypadají. Kladli napĚ. dĚraz na to, abych mĚla titul, ale jak mi je, co se se mnou kdy dĚje, to je nikdy nezajímalo. KdyÁ¾ jsem poznala svého manÁ•ela, vzali jsme se po roce a pĚl, bylo to spíše kamarádství, bylo mi s ním dobĚme. Je pohledný, a i kdyÁ¾ na všnĚ moc nebyl, mĚ to tehdy nevadilo, byla jsem ráda, Á•e mám nĚkoho, na koho se mohu spolehnout. OdstĚhovala jsem se k nim; je to hodnĚ daleko od mého rodného mĚsta, takÁ•e mezi zcela neznámé lidi. BohuÁ•el, jeho rodina mĚ moc dobĚ nepĚmijala, maminka byla hodnĚ proti uÁ• samého zaÁ•átku (nejsem tamĚjši a ani podle jejich pĚedstav) a manÁ•el se klonil vĚdy spíš k ní; takÁ•e jsem u nich „vetĚelec". AÁ¾ pozdĚ jsem pĚišla na to, jak hodnĚ je pod jejím vlivem - i kdyÁ¾, jak Á™íká, pĚedevším z „povinnosti a slušnosti". Pak se nám narodilo dĚ, a já chtĚla alespoĚ na krátký Á• domĚ (nikdo mi vĚbec s niÁ•ím nepomohl a já byla na tom psychicky i fyzicky dost špatnĚ), mí rodiÁ•e mĚ ale odmítli protoÁ•e „se to nepatĚmilo". A tak jsem s nimi pak pĚerušila vícemĚnĚ styky, mĚla jsem z toho vše ošklivý pocit... Jak jsem napsala, jsem doma. Nemám tedy Á•ádné pĚímjmy a mému muÁ•i, zdá se, ubývá energie pracovat a v práci vĚbec nĚco dokázat. PĚed svatbou se jevil dynamĚtĚji, teÁ• jen dochází do kancelá™e, kolegové/kamarádi ho pĚedbíhají v kariĚe a i jako kamarádi ho opuštĚjí. Tím, Á•e jsme sami a mimo negativní interakcí s obĚma našimi rodinami nemáme Á•ádné, jedinou energii a radost ze Á•ivota nám dává naše malé dĚ. ManÁ•el se sice obĚas o dcerku postará, nicménĚ málo a nerad. Jakoby vzdal Á•ivot, veškeré snaÁ•eni budoucnost. Ono mu prostĚ, kdyÁ¾ jde do tuhého, všechno padá z ruky. A já jsem z toho všeho uÁ¾ zklamaná a unavená. ObĚas se za nás, jako za rodinu, stydím. Ostatní lidé prosperují a snaÁ•í se být šÁ•astní, nĚco dĚlají, kdeÁ•to my se jen tak nĚjak plácáme. Nevím, co dĚlat. Odejít od nĚj nechci, ani nemám kam. NemĚÁ¾u pĚmijm zpĚsob, jak svého muÁ•e dostat z té letargie. Nemám pocit, Á•e by to byla deprese, spíš je to jakási nezralost a pĚedevším lenost poprat se s problémy, on totiÁ¾ vĚdy nĚkdo za nĚj vše vyĚmešil. ObĚ naš rodiny tlaĚí na pilu a chtĚjí nás donutit k tomu, abychom se jim omluvili a pokračovali v neupĚímých vztazích - je to pĚedevším o jejich hrdosti a jejich snaze neztratit tvá™ pĚed okolím; o naše pocity a starosti se ale nikdo z nich vĚbec nezajímá. DĚkuji vám všem za jakékoli nápady a rady. Však se právem Á™íká: víc hlav víc ví! Radka